

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové ve věci žalobce: **K. V.**, zast. Pavlem Bergmanem, daňovým poradcem, se sídlem Benešov, Nádražní 414, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Praha 1, Lazarská 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2011, č.j.: 11583/11-3210-100829

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 20.12.2010, č.j. 7002/10-1500-200379, jímž byl změněn výrok rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze č.j. 177/10-1300-204884 ze dne 13.1.2010 tak, že odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu ve Voticích č.j. 9788/06/023970/1124 ze dne 19.4.2006 na daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2002 se zamítá. Žalobci byla současně uložena povinnost daň z přidané hodnoty ve výši 273.060,- Kč uhradit do 30 dnů od doručení tohoto rozhodnutí na ve výroku uvedený účet Finančního úřadu ve Voticích.

V odůvodnění žalovaný zrekapituloval průběh daňového řízení, uvedl mimo jiné, že prvoinstanční rozhodnutí vycházelo z přezkoumání rozhodnutí o odvolání, které bylo nařízeno rozhodnutím Ministerstva financí č.j. 49/109654/2010-491. Tomuto předcházelo obsáhlé daňové řízení zahájené k dodatečnému daňovému přiznání podanému žalobcem dne 3.8.2005 za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2002, na snížení daňové povinnosti o 273.060,- Kč. Podnět k přezkoumání rozhodnutí podalo Finanční ředitelství v Praze z úřední povinnosti s odkazem na výpověď svědkyně paní S. dne 25.11.2009, z níž vyplývá, že již v době podání původního

daňového přiznání za 4. čtvrtletí 2002 (tj. dne 27.1.2003) žalobce věděl, že jím upravené příjmy, z nichž je přiznávána daň, neodpovídají skutečnosti.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že se ztotožnil s vyjádřenými závěry finančního ředitelství, vycházejícími z hodnocení důkazních prostředků. I podle žalovaného žalobce neprokázal zařazení sporných dokladů do daňového přiznání za 4. čtvrtletí 2002. K hodnocení dosažených příjmů za jednotlivé roky 2000 až 2004 dodal, že zvláště v roce 2002, kdy jsou vykázány příjmy nižší, než v předchozích letech, by se částka 1,5 mil. Kč, která je uvedena na sporných dokladech, do těchto příjmů musela promítnout a výrazně je ovlivnit. Podle žalovaného se finanční ředitelství vypořádalo se všemi námitkami vznesenými v odvolání a v jeho doplněních velmi podrobně a jeho závěry hodnocení dokazování jsou tak dostatečným podkladem pro výrok rozhodnutí o zamítnutí odvolání.

K námitce proti posouzení lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání žalovaný uvedl, že § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. uvádí subjektivní lhůtu, ve které musí daňový subjekt dodatečně přiznání podat. Musí tak učinit do konce měsíce následujícího po zjištění důvodu pro podání tohoto přiznání. Jde-li o dodatečné přiznání na daňovou povinnost nižší oproti poslední známé daňové povinnosti, je plně v dispozici daňového subjektu, zda tak učiní-na rozdíl od dodatečného přiznání na daňovou povinnost vyšší, kdy daňový subjekt má povinnost toto přiznání podat. Právě s ohledem na dispozitivnost práva podat dodatečné přiznání na daňovou povinnost nižší oproti poslední známé daňové povinnosti a na možnost využití mimořádných opravných prostředků, které lze pro ochranu práv využít, může toto své právo daňový subjekt realizovat jen při respektování této subjektivní lhůty a po jejím uplynutí již tak učinit nemůže. Současně pak žalovaný poukázal na judikaturu správních soudů.

K námitce na posouzení lhůty pro předložení dodatečného daňového přiznání žalovaný dodal, že i když je zřejmé, že dodatečné přiznání bylo předloženo pozdě, výrok rozhodnutí finančního ředitelství se opírá především o provedené dokazování a hodnocení důkazních prostředků a na této skutečnosti i závěrech nemůže nic změnit předmětná polemika k dodržení lhůty pro předložení dodatečného daňového přiznání. Žalovaný pak nepovažoval další argumentaci ke dni zjištění důvodů pro předložení dodatečného daňového přiznání za podstatnou.

Další námitku vznesenou žalobcem k rozhodnutí Ministerstva financí o nařízení rozhodnutí žalovaný odmítl s tím, že v předmětném rozhodnutí jsou uvedeny důvody, na jejichž základě jsou splněny podmínky pro nařízení přezkumu a skutkový stav rozhodných právních skutečností v dané věci je dostatečnou oporou pro odmítnutí tvrzení-námitky žalobce, jestliže tento konstatuje pochybení správce daně (viz str. 4 odvolání) a zejména pak, že daň by vždy byla stanovena ve stejné výši. Pokud by toto mělo platit, pak podle žalovaného pouze v situaci přijetí závěru o opožděnosti podání dodatečného přiznání, tzn., že daň by byla vždy stanovena ve výši vykázané (a vyměřené) dle žádného daňového přiznání. Rozhodně nikoli podle dodatečného přiznání.

Žalovaný dále také uvedl, že původním rozhodnutím o odvolání byl zrušen dodatečný platební výměr, který byl vystaven po vytýkacím řízení vedeném ve věci dodatečného přiznání. Na základě toho nebylo současně o dodatečném daňovém přiznání rozhodnuto a daň zůstala vyměřena ve výši uvedené v řádném daňovém přiznání. Na osobním daňovém účtu žalobce tak nebyl z tohoto titulu evidován žádný přeplatek, který by mohl být na základě jeho žádosti důvodně vrácen. Námitce žalobce, že daň by byla vždy stanovena ve shodné výši a nešlo tak o nesprávné stanovení daně, lze tak přisvědčit pouze, pokud by žalobce akceptoval, že jde o daň ve výši podle řádného daňového přiznání. Podle návrhu výroku žalobce však má žalovaný za to, že takový názor žalobce nesdílí.

K požadavku žalobce na provedení nového výsledku svědkyně paní S. žalovaný uvedl, že tento výsledek zejména po tak dlouhém časovém odstupu by nemohl přinést jiné informace než ty, které již byly za účasti zástupce žalobce dne 25.11.2009 sděleny. Celé daňové řízení

ve věci daně z přidané hodnoty směřovalo k prokázání, zda daň uvedená na dokladech p/123 a p/124 byla zahrnuta do daňového přiznání za 4. čtvrtletí 2002 čímž se zabývá i prvoinstanční rozhodnutí. Žalovaný také uvedl, že paní S. sdělila, že účetnictví zpracovávala jen na základě podkladů předaných žalobcem, ať již šlo o jím předávané údaje o částkách denních tržeb nebo o předávané údaje o stavu zásob zboží na skladě, stejně tak na jeho příkaz vystavila předmětné doklady. Žalovaný tedy uzavřel s tím, že paní S. nemohla vědět, z jakých jednotlivých tržeb se jí předávané údaje skládaly, ještě s poznámkou, že zástupce žalobce pokládal svědkyni při výpovědi své otázky, ale skutečnosti, které sdělila, akceptoval a nijak nezpochybnil. Proto žalovaný nepovažoval opakování výpovědi paní S. za přínosné.

Žalovaný se pak rovněž vyjádřil ohledně písemnosti dokladující nařízení přezkoumání rozhodnutí, nesouhlasil s názorem žalobce, že správce daně nesprávně posoudil problematiku ukončení vytykácího řízení, bez ohledu na názor žalobce, že se jednalo o daňovou kontrolu. Odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 47/2007-129. K ostatním namítaným porušením zákona o správě daní odkázal na prvoinstanční rozhodnutí s tím, rozhodnutí obsahuje i vyrovnaní se těmito námitkami, s nímž se ztotožňuje. Podle žalovaného finanční ředitelství se ve svém rozhodnutí řádně vypořádalo se vznesenými námitkami.

Žalobce v žalobě namítal porušení § 55b zákona č. 337/1992 Sb. Měl za to, že Ministerstvo financí pochybilo, když povolilo a nařídilo přezkoumání rozhodnutí o odvolání vydané finančním ředitelstvím pod č.j.: 177/10-1300-204884, a to pod č.j. 49/109654/2010-491. Žalovaný podle žalobce pochybil, pokud postup Ministerstva financí vedoucí k nařízení přezkoumání rozhodnutí a postup finančního ředitelství vedoucí k vydání podnětu k přezkoumání rozhodnutí považoval za souladný s právní úpravou. Navíc podle žalobce zatížil řízení vadou, neboť odvolací námitku nelze odmítnout, jak učinil, nýbrž je nutné, aby namítaný důvod odvolání přezkoumal v požadovaném rozsahu podle § 114 odst. 2 daňového řádu a vypořádal se všemi důvody v odvolání uvedenými podle § 116 odst. 2 daňového řádu. Podle žalobce je přezkoumání této odvolací námitky nedostatečné.

Dále namítal žalobce nesprávné posouzení prekluzivní lhůty. Žalobce uvedl, že ve svém odvolání namítal nesoulad s § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., nedodržení tímto ustanovením dané lhůty nemá dle jeho názoru vliv na možnost podat dodatečné daňové přiznání. Upozornil na nepřesný výklad výsledku paní S. a potvrdil, že důvody pro podání dodatečného přiznání zjistil dne 5.7.2005. Názor finančního ředitelství na den zjištění důvodů je dle jeho názoru mylný.

Žalobce také namítal porušení § 16 odst. 4 písm. f) a odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. Měl za to, že mu bylo upřeno realizovat svá práva podle ust. § 16 odst. 4 písm. c) a f) a odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. Finanční orgány pak navíc nenaplnily tomu odpovídající povinnosti.

Žalobce namítal i porušení § 114 odst. 2 a § 116 daňového řádu. V žalobě žalobce uvedl namátkový výběr odvolacích důvodů a konstatoval, že s těmito odvolacími důvody se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal, eventuálně tak neučinil dostatečně. Žalobce je názoru, že odůvodnění rozhodnutí je neúplné, nepostačující přezkoumání zákonnosti rozhodnutí, z odůvodnění rozhodnutí pak nelze zjistit, jakými úvahami se žalovaný i správce daně řídili a jaké skutečnosti měli za prokázané.

Podle žalobce došlo rovněž k porušení ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty. Měl za to, že oba daňové orgány nesprávně posoudily problematiku daně z přidané hodnoty ve výši 273.060,- Kč uvedenou na dokladech označených jako P/123 a P/124 a to tak, že daňovou povinnost dle údajů v dodatečném daňovém přiznání spočívající ve snížení daňové povinnosti o 273.060,- Kč dodatečně nevyměřily. Žalobce uvedl, že poukázal na pochybení finančního ředitelství spočívající v tom, že se nesprávně a neúplně vypořádalo s odvolací námitkou označenou 3.1., které pouze odkázalo na stránky 2-6 rozhodnutí a doplnilo

irelevantní srovnání příjmů vykázaných žalobcem v řádných přiznáních k dani z příjmů za roky 2000-2004 spolu s nepříslušným konstatováním o ekonomickém srovnání jednotlivých zdaňovacích období, což podle žalobce svědčí o povrchním přístupu finančního ředitelství ve věci. Žalobce měl za to, že finanční ředitelství své rozhodnutí zatížilo vadou nepřezkoumatelnosti, kterou nezhojil ani žalovaný ve svém rozhodnutí.

Žalobce namítal, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou i z toho důvodu, že nepřistoupil k provedení navrženého důkazního prostředku výsledku paní S.

Podle žalobce pak žalovaný mylně uvedl, že celé daňové řízení směřovalo k prokázání, zda daň uvedená na dokladech P/123 a P/124 byla zahrnuta do daňového přiznání, přičemž daňové řízení směřuje k naplnění ust. § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. souběžně se zásadou zákonnosti i zásadou volného hodnocení důkazů za účelem správného a úplného stanovení daňové povinnosti, spolu s tím, že při dodatečném stanovení daně správce daně přihlédne podle § 16 odst. 8 zákona č. 337/1992 sb. ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na námitky žalobce s tím, že měl za to, že žaloba je nedůvodná, a proto ji navrhl zamítnout.

Při jednání konaném dne 12.11.2015 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí: Protokol o ústním jednání vyhotovený Finančním úřadem ve Voticích dne 25.11.2009 č.j.: 16223/09/023930202148, rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 13.1.2010 č.j.: 177/10-1300-204884, podnět Finančního ředitelství v Praze k přezkoumání rozhodnutí FŘ v Praze č.j.: 177/10-1300-204884, rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 3.11.2010 č.j. 49/109654/2010-491, rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 20.12.2010 č.j.: 7002/10-1500-200379, odvolání žalobce ze dne 18.2.2011 vč. doplnění ze dne 19.1.2011, žalobou napadené rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 30.6.2011 č.j.: 11583/11-3210-100829.

Městský soud v Praze přezkoumal v rámci podané žaloby napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti onoho rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 3.11.2010 č.j. 49/109654/2010-491, kterým byl nařízen přezkum původně vydaného rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 13.1.2010, č.j.: 177/10-1300-204884, čímž bylo jaksi znovu otevřeno daňové řízení, v němž pak koneckonců bylo vydáno rozhodnutí žalobou napadené. Soud zde musel přihlédnout k judikatuře Nejvyššího správního soudu, k názoru vyjádřenému např. v rozsudku ze dne 15.10.2015, č.j. 8Afs 9/2015-61, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že proti tomu, zda byly splněny podmínky pro nařízení přezkoumání podle § 55b zákona č. 337/1992 Sb. se lze bránit samostatnou žalobou, tedy proti rozhodnutí Ministerstva financí, jímž bylo nařízeno přezkoumání, bylo možno podat samostatnou žalobu a v ní tedy uplatnit námitky proti tomuto rozhodnutí. V dalším

řízení, které pak následuje na základě nařízeného přezkoumání, již tyto skutečnosti zkoumat nelze.

Dále se pak soud zabýval dalšími žalobními námitkami a dospěl k závěru, že důvodné nejsou.

Pokud jde o námitku ohledně prekluze, ta byla v předmětném daňovém řízení řešena. Žalobce uplatnil určitá tvrzení ohledně ní ve svých odvoláních a žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 3 se s otázkou prekluze vypořádal. Námitka v žalobě tak, jak je uplatněna, je ve značné míře nekonkrétní. Je z ní sice zřejmé, že žalobce má na věc jaksi jiný názor, než orgány finanční správy, ale v podstatě tato námitka neobsahuje žádnou relevantní argumentaci, z níž by tedy vyplývalo, v čem se tedy orgány finanční správy mylí a jak měla být věc posouzena jinak. Jaksi pouhé vyjádření nesouhlasu s tím, jak to posoudil správní orgán, není žalobní námitkou v tom pravém slova smyslu, protože z ní musí být zřejmé, z jakých důvodů považuje tedy žalobce nějaký závěr správního orgánu za nesprávný. To podle názoru soudu v této námitce chybí a jak tedy bude uvedeno posléze, nejenom v této námitce.

Dále žalobce měl výhrady vůči tomu, jak probíhalo vytýkácí řízení. Namítal tedy, že nebylo provedeno v souladu se zákonem, což koneckonců ho zkrátilo na jeho právech v tom smyslu, že pokud by byla provedena daňová kontrola, byla by mu zachována práva ve smyslu § 16 odst. 4 a odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. V této věci soudu nezbyvá než odkázat na to, že touto skutečností se již zabýval Městský soud v Praze, konkrétně v rozsudku ze dne 19.6.2009, čj. 11Ca 47/2007-129, v němž jaksi výhrady žalobce proti tomu, že bylo vedeno vytýkácí řízení a nikoliv daňová kontrola, již vypořádal a zamítl je. Konkrétně uvedl, že shledal nedůvodnou námitku žaloby, „...spočívající v tvrzení, že daňové orgány postupovaly v rozporu se zákonem, jestliže neprováděly daňovou kontrolu, ale vedly vytýkácí řízení. V dané věci byla předmětem daňového řízení správnost údajů, uvedených žalobcem v dodatečném daňovém přiznání. Podle ustanovení § 43 odstavec 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též ZSDP), vzniknou-li pochybnosti o správnosti průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, správce daně ve výzvě sdělí daňovému subjektu tyto pochybnosti způsobem umožňujícím daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Současně správce daně vyzve daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

Správce daně postupoval zcela v souladu s uvedeným právním ustanovením, jestliže výše uvedenými výzvami postupně vyzýval žalobce k odstranění pochybnosti, které měl v souvislosti s údaji, uváděnými žalobcem v dodatečném daňovém přiznání. Žalobce tak měl dostatek času, prostoru i příležitosti k tomu, aby svá nová tvrzení, vztahující se k daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty a na dani z příjmu za zdaňovací období roku 2002, prokázal. Z uvedeného skutkového děje nelze usuzovat na důvodnost žalobní námitky, podle níž daňové orgány nedbaly toho, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji (ustanovení § 31 odst.2 ZSDP). Naopak správní orgány žalobce vyzývaly k prokázání jím tvrzených skutečností v dodatečném daňovém přiznání právě s cílem zjistit rozhodné skutečnosti. Podle názoru Městského soudu v Praze nelze přehlédnout skutečnost, že veškeré doklady, které byly postupně zakládány žalobcem do správního spisu, včetně dokladů, překládaných v rámci jednání před soudem (neboť žalobci byla soudem

poskytnuta možnost předložit údajně chybějící doklady v rámci dokazování před soudem), trpí rozdílností, rozporuplností, nevyplyvají z nich žádné jednoznačné, konkrétní a srozumitelné údaje či skutečnosti. Soud proto i nadále zastává názor, že nebylo dostatečně prokázáno – a důkazní břemeno v daňovém řízení nese podle ustanovení § 31 odstavec 9 ZSDP žalobce – že dodatečné daňové přiznání je podáno na základě takových rozhodných skutečností, na jejichž základě by bylo možno shledat zákonné důvody pro snížení vlastní daňové povinnosti žalobce.“

Soud v dané věci neshledal důvod k tomu, aby se od těchto závěrů odchýlil.

Dále žalobce namítal, že odvolací správní orgán nevypořádal v odvolacím řízení všechny jeho námitky, což by tedy odporovalo § 114, resp. § 116 daňového řádu. Soud tedy provedl srovnání těch námitek, jejichž nevypořádání žalobce namítal v žalobě, s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí a s touto námitkou se neztotožnil. S namítanými námitkami se v odůvodnění rozhodnutí odvolací správní orgán vypořádává, byť jaksi souhrnně, poukazuje tedy na to, co si o věci myslí a byť je toto jeho vypořádání stručné, nelze tedy říci, že by námitky zůstaly opomenuty, že by byly ignorovány. Pokud měl žalobce za to, že vypořádání se s těmi námitkami je nedostatečné, pak by ovšem takto musel formulovat žalobní námitku a musel by tedy uvést, s čím konkrétně se odvolací orgán nevypořádal a v čem tedy jmenovitě spočívá ona nedostatečnost. To v té žalobní námitce tak, jak je uvedena pod bodem 4) žaloby, není.

K obdobným závěrům pak soud dospěl i ohledně námitek týkajících se tvrzení porušení zákona o dani z přidané hodnoty. Je zřejmé tedy, že mezi žalobcem a orgány finanční správy je o tuto záležitost spor, a že tedy i v odvoláních, která žalobce podal proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze, uváděl nesouhlas s tím, jak byla ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty aplikována a použita. Nicméně odvolací správní orgán se v závěru odůvodnění svého rozhodnutí k této záležitosti vyjádřil a opět, i vzhledem k tomu tedy, jak povšechně je celá záležitost pojata v odvolání, má soud za to, že vypořádání se odvolacího orgánu je v tomto směru, z tohoto důvodu dostatečné a pokud pak nebylo podle názoru žalobce, měl v žalobě jmenovitě uvést vše, v čem se odvolací správní orgán mylí a z jakých důvodů. Opět jeho vymezení žalobních námitek pod bodem 5) je podle názoru soudu v podstatě málo konkrétní, není tedy zřejmé, z jakých důvodů závěry finančního ředitelství, resp. Generálního finančního ředitelství považuje za nesprávné. Za podstatné tedy soud zde považuje to, že námitky ohledně aplikace zákona o dani z přidané hodnoty byly vypořádány v napadeném rozhodnutí a nezůstaly tedy ignorovány.

Rovněž má soud za to, že se odvolací správní orgán vypořádal s návrhem a posléze tedy s námitkou žalobce týkající se opětovného výsledku zpracovatelky účetnictví paní S. Odvolací správní orgán v odůvodnění rozhodnutí tuto záležitost pojednal a vyložil, proč v tom dalším daňovém řízení nebylo podle jeho názoru na místě, nebo nutné výsledk paní S. provádět a jaké důvody ho tedy vedly k tomu, proč ten výsledek neprovedl. Opět i zde žalobní námitka v tomto smyslu vyjadřuje pouze nesouhlas s tím, že k tomuto výsledku nedošlo, aniž by však náležitě vykládala, z jakých skutkových, event. právních důvodů je to vypořádání Generálního finančního ředitelství nesprávné nebo neúplné. Nicméně ani soud nepřistoupil na návrh žalobce uvedený v žalobě, aby sám soud provedl důkaz výsledkem paní L. S. a to vzhledem k tomu, že paní S. byla jako svědkyně v rámci daňového řízení vyslechnuta a soud je toho názoru, že tento důkaz byl postačujícím podkladem pro rozhodnutí věci a i on jako žalovaný má za to, že by v dané věci nepřinesl jiné informace, než ty, které již byly sděleny.

Pokud pak jde o námitku pod bodem 7) žaloby, soud má za to, že tvrzení tam uvedené v podstatě žalobní námitkou není, protože opět je v takové míře nekonkrétní, že z něj nejsou zřejmé ani skutkové ani právní důvody, pro které by tedy napadené tvrzení žalovaného mělo být nesprávné. Soud obecně tedy konstatuje, že žalobní námitky vždy musí být koncipovány v dostatečné míře konkrétně, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů jsou výroky rozhodnutí nesprávné nebo nezákonné, případně z jakých skutkových a právních důvodů jsou nesprávné úvahy žalovaného správního orgánu a závěry, k nimž dospěl. V tomto směru ani bod 7) podle názoru soudu neobstojí.

V neposlední řadě soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že rozhodnutí je nicotné, když podle judikatury správních soudů nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti pak soud přihlíží z úřední povinnosti. Napadené rozhodnutí dle názoru soudu uvedenými vadami, které by měly za následek jeho nicotnost, netrpí.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že finanční orgány rozhodly v daném případě v souladu se zákonem a tudíž žádná z námitek žalobce není důvodná. Soud proto rozhodl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. o zamítnutí podané žaloby.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. listopadu 2015

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková